

ramme for tilrettelæggelse og udførelse af akkrediteringsarbejdet i medlemslandene.

Med ændringsloven skabes de administrative rammer, der er nødvendige for at administrere den del af forordningen om akkreditering mv., der omhandler akkreditering. Loven tilvejebringer de nødvendige regler for, at der i Danmark kan udpeges et nationalt akkrediteringsorgan. Loven giver samtidig mulighed for at fastsætte nærmere regler om akkreditering af overensstemmelsesvurderingsorganerne.

For så vidt angår forordning nr. 764 om gensidig anerkendelse, foreslås indsat en bemyndigelse i lov nr. 602 af 24. juni 2005 om erhvervsfremme til økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen af forordningen i Danmark.

Ændringerne af erhvervsfremmeloven består endeligt i, at der foretages en præcisering af hjemmelen til økonomi- og erhvervsministerens årlige finanslovsbevilling til Dansk Standards aktiviteter på standardiseringsområdet, så hjemmelen gøres helt klar og utvetydig.

2. Direktivet om tjenesteydelser i det indre marked

2.1. Formål og anvendelsesområde

Service direktivet er vedtaget med hjemmel i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særligt artikel 47, stk. 2, 1. og 3. punktum, og artikel 55. Direktivet blev vedtaget i december 2006 med kvalificeret flertal i Rådet i fælles beslutningstagen med Europa-Parlamentet, jf. EF-traktatens artikel 251. Danmark stemte for forslaget.

Service direktivet er et horisontalt direktiv, som kodificerer og supplerer den gældende generelle og sektorspecifikke EU-lovgivning, der gælder for tjenesteydelser, dvs. servicevirksomhed som f.eks. de ydelser, der leveres af ejendomsmæglere, el-installatører, advokater, håndværkere, dyrlæger, erhvervsdykkere og revisorer. En række forhold er undtaget fra direktivets anvendelsesområde, herunder arbejdsretlige bestemmelser, sundhedsydelser, herunder farmaceutiske tjenesteydelser, transportydelser og en række sociale tjenesteydelser. Service direktivet indeholder desuden et forrangsprincip. Det vil sige, at bestemmelser i anden fællesskabslovgivning om særlige aspekter af adgangen til eller udøvelsen af servicevirksomhed inden for særlige områder eller særlige erhverv har forrang for service direktivet i tilfælde af modstridende bestemmelser.

Direktivets formål er at sikre et mere velfungerende indre marked for tjenesteydelser med henblik på at

forbedre rammerne for vækst og beskæftigelse i EU. Direktivet indeholder en række forskellige bestemmelser, som skal forbedre det indre marked for tjenesteydelser:

- a) Hindringer for tjenesteyderes, dvs. servicevirksomheders etableringsfrihed og hindringer for den fri udveksling af tjenesteydelser mellem medlemslandene skal reduceres. Direktivet fastlægger en ramme for indholdet af tilladelsesordninger og krav, som kompetente myndigheder må stille til tjenesteydere og tjenestemodtagere. Hver medlemsland skal desuden gennemgå sin lovgivning på serviceområdet og afrapportere om dette til Europa-Kommissionen og de andre medlemslande. Medlemslandene har endvidere pligt til at meddele Europa-Kommissionen, hvis nye, nationale krav på serviceområdet vil blive håndhævet over for tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser midlertidigt i medlemslandet.
- b) Direktivet fastlægger, at der ikke må stilles krav til tjenestemodtagere, som diskriminerer tjenestemodtagerne på baggrund af deres nationalitet eller opholdssted, eller som begrænser tjenestemodtagernes anvendelse af tjenesteydelser, der leveres af tjenesteydere etableret i andre medlemslande. Endvidere skal tjenesteydere stille en række oplysninger til rådighed for tjenestemodtagerne.
- c) Europa-Kommissionen, medlemslandene og relevante organisationer tilskyndes til at tage initiativer med henblik på fremme af tjenesteydelsers kvalitet.
- d) Hvert medlemsland skal oprette en eller flere kvikskranks, som skal servicere tjenesteydere, når de ønsker at finde information om regulering, ønsker at registrere sig eller ansøge om en tilladelse.
- e) Medlemslandenes myndigheder forpligtes til at indgå i et administrativt samarbejde med myndigheder i andre medlemslande.

2.2. Administrativ forenkling

Kapitel II i service direktivet forpligter medlemslandene til generelt at undersøge og eventuelt forenkle procedurer og formaliteter af relevans for virksomheder, som ønsker at optage og udøve servicevirksomhed. Medlemslandene forpligtes til i deres sagsbehandling at acceptere dokumentation fra andre medlemsstater for opfyldelsen af krav. Medlemslandene kan i den forbindelse alene kræve dokumenter i form af originaler, bekræftede oversættelser eller bekræftede kopier, hvis dette er begrundet i et tvingende al-